

פניני עיני חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

העלון מוקדש לרפואת ציון בן צ'חלה

שבת שובה - מסירות נפש

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב הודיה בת לבנה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים איילת בת נעמה ארז בן שושנה תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ עידן בן רבקה עמית בן רבקה ניסן משה בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב שמעון בן זלפה יצחק דדש אורה בת פרשת

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר שמעון בן בייה כלימה סינן בת אסתר אילן בן ג'ולייט אילנה בת רוחמה חגית בת זילה חיה רונית בת סימי מירב בת שרה

זרע קודש בר קיימא

סיון בת אסתר אתי רחל מרים בת יהודית שמואל בן אסתר זרי כרמית בת יהודית נטלי בת רונית אורית בת רחל לאה בת פרשתה

רפואת הנפש והגוף

הרשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א רחל ברכה בת פדילה דליה מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה ציון בן אורית יהודה אריה בן רחל ברכה אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נעם יצחק בן רחל ברכה יעקב בן גולייט עינת בת רחל ברכה ציון בן צ'חלה ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים רחל בת זוהרה צביקה בן גולה בנימין בן יקוט נעם דוד בן סימה עדי בת רונית מסעודה וילדיה ניסן בן נעמה זילה חיה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אביחי בן אסתר שירה שילת בת אורלי אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה דניאל בן עדי רפאל משה בן רחל דניאל בן מיה סימה בת אולין רוית בת צילה אודיה בת ברכה ציון בן צ'חלה ניסים נתנאל בן יפה אורה בת אסתר כומוס בן מנטינה אוריאל בן יפית אביאור בן אורה מאור שמואל בן אורה ג'נט בת קלודיה- לידה קלה כל עם ישראל

בראש השנה?

ונראה לומר שבפרשה זו אנו למדים על שני סוגים של מסירות נפש וקידוש השם: סוג אחד של מסירות נפש וקידוש השם כמקובל, שאדם מוסר את נפשו והולך למות על קידוש השם. וזהו חלקה הראשון של הפרשה, פרשת "עקדת יצחק", שמסר נפשו על קידוש השם. סוג שני של מסירות נפש וקידוש ה', שאותו אנו לומדים בפרשה זו, הוא- חיים של מסירות נפש וחיים של קידוש השם, וזהו חלקה השני של הפרשה- פרשת לידתה וגידולה של רבקה.

משפחה של עובדי עבודה זרה, משפחה שאין לה ולא כלום עם תורה או מידות של חסד ושאר מידות טובות. בסביבה כזו גדלה רבקה הצדקנית, הנותנת לנו דוגמה לחיים של מסירות נפש ולחיים של קידוש השם. וכמו שמצינו בפרשת תולדות על הפסוק: "וַיְהִי יִצְחָק בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה בִּקְהֵלָתוֹ אֶת רַבְקָה בַּת בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדַן אֲרוֹם אַחוֹת לֶבֶן הָאֲרָמִי לוֹ לְאִשָּׁה" פרש"י- להגיד שבחה, שהייתה בת רשע ואחות רשע ומקומה לצד אנשי רשע, ולא למדה ממעשיהם. ואף יש כאן שבח נוסף- שאף שהייתה בת בתואל ואחות לבן ומפדן ארם, וארץ ארם הייתה ארץ הקוסמים ומקור הכישופים והמנחשים, כפי שמבואר במפרשים, ולבן אחיה בעצמו היה קוסם ומנחש, ובכל זאת כאשר ביקשה לדעת, מה יש בבטנה "וַיִּתְּלָה לְדַרְשׁ אֶת ה'" ולא לדרוש במנחשים ובמכשפים כפי שראתה בפדן ארם. ולא למדה ממעשיהם ובחרה בחיים של מסירות וקדושה.

בקריאת התורה, ליום שני של ראש השנה, אנו קוראים את פרשת "העקדה". שייכותה לראש השנה ברורה- הן מצד "הזיכרונות", שיזכור לנו את העקדה שעקד אברהם אבינו את יצחק בנו וכבש רחמיו, והן מצד תקיעת השופר כדברי הגמרא (ר"ה טז.): "אמר רבי אהבו: 'למה תוקעין בשופר של אייל?' אמר הקב"ה: 'תקעו לפני בשופר של אייל, כדי שאזכור לכם עקדת יצחק בן אברהם. ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני'.

והנה בסיומה של הקריאה אנו קוראים: "וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּגַד לְאַבְרָהָם לְאָמְרוֹ: הִנֵּה יֵלְדָה מְלָכָה גַם הֵיא בְנִים לְנַחֲרוֹ אַחִיךָ, אֶת עוֹץ בְּכֹרוֹ וְאֶת בּוֹז אַחִיו וְאֶת קְמוּאֵל אֲבִי אֶרֶם- וְאֶת קֶשֶׁד וְאֶת חִזוֹ וְאֶת פִּלְדֵּשׁ וְאֶת יִדְלָף וְאֶת בְּתוּאֵל- וּבְתוּאֵל יֵלֵד אֶת רַבְקָה שְׂמֹנֶה אֵלֶּה יֵלְדָה מְלָכָה לְנַחֲרוֹ אַחִי אַבְרָהָם. וּפִילְגָשׁוּ וּשְׂמָה רְאוּמָה וַיִּתְּלֵד גַּם הֵיא אֶת טֶבַח וְאֶת גַּחַם וְאֶת תַּחַשׁ וְאֶת מַעֲכָה". ע"כ.

והדברים מופלאים, וכי מה הקשר בין חלק זה של הקריאה ובין ראש השנה? למה קבעו חז"ל לקרוא גם את הפרשה המספרת על כל עובדי העבודה זרה הללו ודווקא בראש השנה? ומה שהתורה כתבה, באר רש"י, בשביל הפסוק: "וּבְתוּאֵל יֵלֵד אֶת רַבְקָה". אבל תמוהה קביעת חז"ל- לקרוא פרשה זו דווקא

בשמי, בשם העורך וצוות הגבאים הננו מאחלים:

ברכת שנה טובה, וחתימה טובה לכל קוראי העלון בתוך שאר עמו ישראל אמן.

הרב אליהו חיים פנחסי, רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון.

העלון מוקדש להצלחת ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

ג' תשרי תשע"א 11/09/2010

פרשת שובה

הפטרה: "שובה ישראל"- הושע פרק י"ד "תקנו שופר"- יואל פרק כ'

ש. קייץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:16	19:28	20:12
ת. אביב	18:32	19:30	20:09
חיפה	18:23	19:29	20:11
ב. שבע	18:34	19:30	20:11

שואל ומשיב בהלכה - כפרות

מהו מנהג 'עשיית הכפרות' בימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

נוהגים בכל תפוצות ישראל לעשות כפרות עד ערב יום כיפור. דהיינו, שלוקחים תרנגול לכל אחד מבני הבית ושוחטים אותו לכפרה. נוהגים לקחת תרנגול זכר לכל אחד מבני הבית הזכרים, ותרנגולת נקבה לכל אחת מבנות הבית. ומי שאין ידו משגת- די לו שייקח תרנגול זכר לכל בני הבית הזכרים ותרנגולת נקבה לכל בנות הבית. מסובבים את התרנגול סביב ראשו ואמרים לו: "זֶה חֲלִיפְתֶךָ, זֶה תְּמוֹרְתֶךָ, זֶה כְּפָרְתֶךָ, זֶה הַתְּרַנְגוּל יֵלֶךְ לְשַׁחַט הַ וְאַתָּה תִּכְנַס לְחַיִּים טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם". ויכול אדם לעשות לעצמו ויאמר "זֶה כְּפָרְתִי" וכו'. וכשעושים כפרה לאדם אחר יאמרו: "זֶה חֲלִיפְתוֹשׁ לְפָלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִית". יש נוהגים לתת את עופות הכפרות לעניים או למוסדות צדקה. ואם אין באפשרותו לעשות כפרות עם תרנגול, יכול לקחת שיעור 18 ש"ח לכל אחד ולסובב מעל כל אחד מבני הבית ולתת את הכסף כפרה צדקה לעניים.

מה פואב באמת

להלן סיפור מופלא, שהובא בספר "סיפורי חסידים", שיש בו כדי ללמדנו על מה באמת רבותינו מרגישים כאב, מה עומד בראש מעיינם ועד כמה גדול כאבם לזולת. ועלינו ללמוד מהם ולהיות רגישים אל צורכי השני, ומעשה שהיה- כך היה: הרב הצדיק רבי מרדכי דב מהורנוסטיפולי זצ"ל חלה פעם אחת. מאחר שגבר חוליו, הביאו מספר רופאים, כדי שיבדקו את הרב וימליצו על דרכי טיפול. לאחר בדיקה החליטו הרופאים שלצורך רפואתו יש לצרוב את גבו בשיפוד רותח. הסכים הצדיק לכך, ורופא אחד ניגש לבצע את הדרוש.

לשיפוד, בו צורבים את גבו של החולה, יש שלוש דרגות חום. שיטת הטיפול היא שמתחילים לצרוב את גבו של החולה עם דרגת החום הנמוכה ביותר. אם החולה אינו מרגיש כלום- אזי הרופא מחליף את השיפוד באחר, בדרגת חום גבוהה יותר. ואם גם אז אין החולה מרגיש- אזי הרופא מחליף בשיפוד שלישי בדרגת החום הגבוהה ביותר. ברם, רוב החולים, ברגע שמקרבים את השיפוד בחומה של הדרגה הראשונה, מרגישים בלהט וצעקתם נשמעת היטב לכל עבר.

הצדיק הרב מרדכי דב היה סבלן גדול. לפיכך, כשהרופא שם בגבו את השיפוד הראשון, הוא סבל ולא הוציא הגה מפיו. חשב הרופא, שוודאי עדיין אינו מרגיש בחום, ולפיכך החליף את השיפוד הראשון בשני. הצדיק הרגיש היטב בכאב, אבל מתוך סבלנותו שתק שוב ולא הוציא אף אנחה מלבו. החליף הרופא שוב את השיפוד השני בשלישי. והצדיק מוסיף לקבל את ייסוריו באהבה, ואינו מוציא אף הגה מפיו.

נשתומם מאוד הרופא וקרא ברוסית: "אינני יודע אם הוא מלאך או שד!". פנה הצדיק אל הסובבים אותו, מאחר שלא הבין את השפה, בשאלה: "מה אמר הרופא?" והם מסרו לו את דבריו. אמר להם הצדיק: "תאמרו לו, שאם בא לפעמים יהודי עם פתק של בקשה, ואי אפשר להושיעו- אז כואב הרבה יותר, ומוכרחים גם כן לשתוק...".

צדיק - אינו צדיק, פאה אה אה - אינו יכול פאה אה אה
צדיק - אק את הלוואת - פאט צדיקים פאה אה - ה"חולה מלפניו"

קריאת קורדש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו במימון העלון. כפי הידוע, עלונו מודפס בכ-5000 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון- במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה תתקבל בברכה!!!

לצערנו הרב התרומות פחתו בצורה משמעותית וישנו חוב ניכר לבעל הדפוס. ניתן כמובן לתת מכספי מעשרות היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין-חמד בצירוף קרוס או להפקיד ישירות לחשבון 10-678-027989/58 (החשבון ע"ש ליאור עצמון- בנק הישיר הראשון בהפקדה בבנק לאומי)

מנויים:

לקבלת העלון חנם
ב- email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב נפתלי צבי טרופ צ"ל - נולד ב-י"ג ניסן ה'תרל"א (1871) בגרודנא שבליטא. מגדולי ראשי הישיבות. ממפתחיה של שיטת הלימוד הידועה כשיטת בריסק. בשנת ה'תרמ"ו שלחוהו הוריו ללמוד בישיבת קלם. כעבור שנתיים עבר לישיבת טלז' ופרק זמן קצר למד בישיבת נובהרדוק שבסלונים. בשנת ה'תרמ"ט הגיע לישיבת סלבודקה ("כנסת ישראל"). לאחר נישואיו בשנית, שב ללמד בישיבת קלם וכעבור 4 שנים כיהן כר"י לצעירים "אור החיים" בסלבודקה. בשנת ה'תרס"ד (1904) שלח ר' ישראל הכהן מראדין ("החפץ חיים") בקשה לר' נפתלי צבי לכהן כר"י בראדין, בתנאי שהנהלת הישיבה בסלבודקה תסכים לכך. בשנת ה'תרע"ד, עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה, גלה יחד עם הישיבה לעיירה סנובסק. עד ליום פטירתו שימש כראש ישיבה.

נודע בחקריותו התלמודיות הייחודיות, לצד יראת שמים ומוסריות בולטת. **אהבתו לתורה לא ידעה גבולות**. לעתים קרובות נתקף בכאב ראש חזק עקב התאמצותו בעיון בתלמוד. **נהג לכרוך מטפחת רטובה סביב ראשו כדי להקל על כאביו, והמשיך להתעמק בסוגיה שלמד**. כאשר לקה בניוון שרירים וכאשר הרופא אסר עליו ללמוד תורה, היות שאסור לו לאמץ את מוחו, השיב בזעזוע: **'ללא לימוד התורה למה לי בכלל חיים?'**. התבלט במידות טובות ובמעשי חסד מרובים, יראת שמים ובתפילות, שנאמרו בכוונה ובהתלהבות. נפטר בג' תשרי ה'תר"צ (1928). חי כ-59 שנים. ציונו בראדין.

אביו: ר' משה שמואל. **אמו:** מרת נעשה. **נשותיו:** בתו של ר' נתן צבי פינקל (זווג ראשון), מרת פעשא לאה (בתו של ר' אליעזר יעקב חווס - זיווג שני). **בניו:** ר' אברהם חיים ור' ראובן (בעל "בינת ראובן"). **בנותיו:** מרת טויבא (בעלה ר' יהושע אייזיק קמינצקי) ומרת פייגא עטיל (בעלה ר' ברוך יוסף פייבלזון). **מרבנותיו:** אביו, ר' שמחה זיסל זיו ("הסבא מקלם"), ר' אליעזר גורדון (ר"י טלז), ר' יעקב יצחק רבינוביץ (ממנו ינק את דרך הלימוד של בריסק).

מתלמידיו: ר' יוסף שלמה כהנמן (ר"י פוניבז' בבני ברק), ר' יעקב ספסל (בעל "דברי יעקב"), ר' יצחק מאיר פצינר (בעל "פרשת המלך"), ר' משה דוד דרייען (רבה של גלזגוי שבסקוטלנד), ר' שלמה היימן (ר"מ ישיבת "תורה ודעת" בניו יורק), ר' אליהו דושניצר (בעל "נחלת אליהו"), ר' נחום מאיר קרליץ (גיסו של ה"חזון איש"), ר' סנדר ליצ'נר (מייסד ומנהל "קרית נוער" בירושלים), ר' יעקב משה

שורקין (ר"מ ב"מתיבתא דרבנו חיים ברלין" בניו יורק), ר' יהודה קרביץ (ר"מ בישיבת "תפארת צבי" בירושלים). **ספריו:** חידושי הגדנ"ט על הש"ס (סיכומי 203 שיעוריו שנכתבו ע"י תלמידיו על כל המסכתות של סדרי נשים וזניקין).

אהבתו של הרב לתורה לא ידעה גבולות. לעיתים בשעת לילה מאוחרת היה הולך להעיר תלמיד באכסנייתו כדי לתרץ את מה שהקשה לו בעת השיעור. לשאלת מקורביו 'האם אין הוא חושש לגזל שינה?' השיב: **"הרי בודאי התלמיד, אינו מסוגל להירדם כלל בשל אותה קושיה המנקרת במוחו והיכן הרחמנות על בחור שעמל כל היום בתורה ואינו יכול להירדם על מיטתו מתוך שהביאור האמיתי בתורה מציק לו!"**.

מעשה ביהודי גלמוד ועלוב שיצא לו שם של גנב. הבריות הרחיקוהו מעליהם והכלימוהו. והנה כאשר נקלע לראדין ונפגש עם רבנו, הוא קידמו בסבר פנים יפות, הזמינו אל ביתו לסעוד על שולחנו, אף הציע לו מיטה מסודרת ללון בלילה, ולא חסך שום טרחה בכדי להנעים לאורח את הביולוי בצל קורתו. המקורבים תמחו: 'מה לראש הישיבה וליהודי מפוקפק במעשיו?' אך רבנו שהרגיש בכך אף הוא תמה: "עד עתה ידעתי, שגנב חייב לשלם קרן וכפל, טבח ומכר משלם ארבעה וחמישה, ואם אין לו ונמכר בגנבתו. אבל היכן כתוב שפטורים מלקיים בו מצות 'הכנסת אורחים', לא ידעתי וכי אינו יהודי?! וכי אינו אדם כמונו?! האם אברהם אבינו לא קיים מצווה זו אפילו בערבים?! אלא מאי, בהכנסת אדם כזה הביתה, אפשר להסתכן בהתרוששות כי הוא עלול לגנוב את פרטי הבית, אם כן הרי לכל היותר צריך לעמוד עליו ולשמור כל זמן שהותו בבית, אבל אין שום עילה להיפטר מן המצווה".

ביתו של ראש הישיבה נעשה מקום קבוע ללינתם של "ארחי פרחי" שנקלעו לראדין, ואלה הרגישו שם כאורחים מכובדים. בתו של רבנו סיפרה לו פעם כי אחד מהם לא מצא בבית מיטה ללון ולכן העניקה לו כמה פרוטות כדי לשכור מיטה במלון. התרעם האב על כך ואמר: **"וכי למה לא הלכת את ללון במלון?! שכן הנך מרגישה, כי כאן הוא ביתך. עליך לדעת מהיום כי ביתם של העניים אף הוא כאן, ואין לשום אחד מבני ביתנו זכות קדימה"**, כך גם קרה כאשר אחד מה"אורחים המכובדים" נשלח על ידי בני-הבית ללון ב"הקדש". הרב בעצמו הלך לחפש אחריו והזמינו להתכבד ולהתארח במעונו ככל אשר יחפוץ, תוך שהוא מתנצל לפניו שהדבר נעשה בלא ידיעתו.

הרב היה אומר: "למה לי להחשיב את עצמי לגברא רבה, ואח"כ לעמוד כדי להשיג ענווה, הרי מוטב לי, שמלכתחילה לא אתלבש באצטלא של אדם גדול". סח ר' אליהו לופיאן: "בלומדי בקלם הייתה תקנה בכולל, שכל אברך שצריך ללכת תוך הסדרים, צריך לגשת לממונה על אותו שבוע ולהתנצל לפניו. ובהגיע תורי להיות ממונה, האדמתי פעם מבושה, כאשר ר' נפתלי ניגש אליי לבקש ממני רשות לצאת לחוץ. הוא היה מבוגר בשנים ומפורסם לגאון, ובכל זאת כופף קומתו להישאר במסגרת, ולבקש רשות מהממונה".

כשחלה רבנו ומצבו היה אנוש, לא חדלו הבחורים מלהעתיר לרחמי שמים עבור רפואת רבם האהוב. בזמנם הייתה סגולה בדוקה ומנוסה- לצאת למגבית, אבל לא של כסף- אלא של חיים! הבחורים נידבו ימים ואף שבועות מחייהם למען המשך חייו של רבם הנערץ! לאחר המגבית נכנס אחד הבחורים אל הקודש פנימה, לרבנו ה"חפץ חיים", והודיע לו, שהבחורים מתנדבים מימי חיהם היקרים לזכותו של ראש הישיבה ואף העיז לבקש מהרב, שישתתף גם הוא במגבית זו. הצדיק ישב בכובד ראש וחשב כמה יכול הוא לתרום לזכותו של ראש הישיבה. לאחר כחצי שעה נענה ואמר, כי הוא מוכן לתרום מחייו דקה לזכותו. לשאלה התמוהה של הבחור: "כיצד יתכן שלאחר כחצי שעה, שהרב דן בכובד ראש, הסכים לתת רק דקה?". והרב השיב: "בדקה, האדם מדבר כ-300 מלים. וכל מילה היא מצווה. אני איני יכול לוותר על יותר מ-300 מצוות!". השמועה עשתה לה כנפיים בישיבה- עד כמה ה"חפץ חיים" מייקר את הזמן היקר מכול, ולמחרת גברה ההתמדה בישיבה בכפל כפליים.

להלן סיפור מופלא ביותר, המראה לנו, מהו כוחו של יתור ומזכירנו כי מיתור לא מפסידים לעולם, ומעשה שהיה- כך היה: היה זה בין הזמנים, כאשר הגענו כל המשפחה בשעה טובה ומוצלחת אל דירת הנופש - שאליה ייחלנו וציפינו זמן כה רב. אבי שיחיה שימש לפרנסתו כמלמד ילדים מסור ונאמן במשך כל ימות השנה. גם אמא הייתה יוצאת מידי בוקר לשלוש שעות עבודה, כדי להשלים את מכסת פרנסתה של משפחתנו ברוכת הילדים. **במשך השנים הורגלנו לשכור דירה בימי חודש אב ולצאת יחדיו מן השגרה היומיומית.** זו הייתה עבורנו הזדמנות נאה לשהות יחד עם ההורים ולחסות בצילם. זכורים לנו הימים ההם לטובה, וזכרם המשפחתי ספוג בעצמותינו כשמן נעים וטוב. אבא שיחיה לא ייתר על הנופש ואמר תמיד שחש, כי נחוצה לו מאוד "החלפת האווירה". גם אמא, על אף היותה טרודה בימים אלה בניהול כל צורכי הנופש הרבים, הייתה שואבת מלא הכף נחת לראות את אבינו שוהה עמנו בנינוחות מרובה, כך הפך הנופש הזה לחותם קבע בחיי משפחתנו מידי שנה בשנה.

באותה שנה, עליה נסב סיפורנו, הגענו אל הדירה השכורה בשעת ערב של יום חמישי י"ג אב, טרודים ועייפים מן הדרך. השעה הייתה שעת ערביים אבא ביקש להביאנו אל הדירה במהירות, ולהספיק להתפלל תפילת מנחה במניין. הוא החנה אפוא את הרכב בכתובת המדוברת ואץ רץ עמי לתפילת מנחה. בשובנו מן התפילה, כאשר התקרבנו לעבר הדירה השכורה, אצו לעברנו כמה מהילדים ובמבוכה רבה סיפרו לנו את הנעשה: **"אמא עלתה אל הדירה, והנה מצויים בה שוכרים אחרים"**. הדברים הוכחו כנכונים... כאשר יצאה אמא אלינו והבעת אכזבה על פניה: "המפתח אמור היה להימצא אצל השכנים. בהקשרי על דלת ביתם, אמרה השכנה בפליאה- כי המשפחה השוכרת כבר נמצאת שם זה שלושה ימים. נקשתי על דלת הדירה והשוכרים לא הבינו את רצוני. הם אמרו, כי סיכמו עם בעל הדירה שהשכירות תימשך על פני עשרה ימים, וזה להם היום השלישי בלבד!

אבא ניצב המום לרגע. סביבו כל בני המשפחה, עייפים ויגעים מן הדרך הארוכה, החבילות עודן דחוסות בתא המטען, ואין קורת גג למצוא בה מחסה. אבא ניגש לטלפון לשוחח עם בעל הדירה. בעל הדירה לא ידע את נפשו מתמיהה, פשוט לא האמין למשמע אוזניו. הרי השוכרים היו אמורים לעזוב את הדירה היום בשעות הבוקר! על פי התוכנית, כך טען, נכנסה עוזרת ניקיון להכין הדירה לשוכרים הבאים, מה פשר הדברים? עד מהרה הגיע בעצמו אל המקום, עלה אל הדירה וניסה להבין את המתחולל. השוכרים טענו בתוקף כי הדירה הובטחה להם למשך עשרה ימים. נכון הדבר שאמרו שיעזבו ביום חמישי, אך כוונתם הייתה ל-כ' אב ולא היום, י"ג אב. הם אף התפלאו לשוב היום מן הים, ולמצוא בית נקי ומסודר, לאחר שעוזרת הניקיון סיימה את העבודה, והשתאו אל נוכח השירות המלא, שקיבלו מבעל הדירה.

בעל הדירה טען כי מדובר בתרמית. זה לו שנים של השכרת הדירה, ומעולם לא אירע לו כזאת. הדברים כתובים וברורים ביומנו, ואין לו ספק שדובר עמם על השכרת הדירה לשלושה ימים בלבד, וגם המחיר שעליו סוכם, בהתאם. ולכן כל עניין עשרת הימים לא היה ולא נברא. הוא החל להרים את קולו ודרש מהם לפנות את הדירה מיידית. אלא שגם השוכרים, אשר ניחנו בקול גבוה, החלו להשיב לעומתו בצעקות רמות- שסוכם עמם על עשרה ימים, ולא יעלה על הדעת לפנותם כך. הם אף נכנסו אל הבית וישבו עם מעטפה מלאה בשטרות, "הנה הכסף שהכנו לשלם עבור עשרה ימים". בעל הדירה לא קיבל את ההסבר ואיים להזעיק את המשטרה ולפנותם בכוח. בין זעקה לזעקה, **הבחנתי בחיוורון הנוסך על פניו המעודנות של אבא שיחי'**, שמתי לב למבטים שהחליף עם אמא, וידעתי מיד איך העניין עומד להיגמר בדקות הבאות. הכרתי את אבי היטב, את אופיים הטוב של הוריי. **אבא החל לאוספנו אל הרכב, לא רצה שילדיו ימשיכו להיות עדים למעמד הקשה.** אמר לבעל הדירה שהוא עוזב את המקום, כדי להאכיל את הילדים ארוחת ערב, ובעוד כשעה ישוב לדבר איתו.

אמנו יצאה אל המכולת הסמוכה, לקנות כמה דברי מאכל עבורנו, וכולנו יצאנו לעבר כר הדשא הקרוב לשפת הים. סעדנו בצוותא ארוחת ערב ורוחו של אבא שבה להיות טובה עליו: "חבר'ה, אני סבור כי נהנינו מאוד, הגיעה העת לשוב הביתה. יהודים אמורים להניח לעצמם להיות מנהלים בידי שמים. המצב הנוכחי מראה לנו את הדרך הביתה. איננו אנשי מלחמה, ואשרינו. אין לנו טעם בנופש שמהולה בו מרירות של משפחה אחרת, יתכן כי הם צודקים, ופשוט הייתה כאן אי הבנה. אחת משתי המשפחות צריכה לשאת בתוצאות, ואני רוצה שמשפחתי היא זו שתזכה בכך". סיימנו את ארוחת הערב אל נוכח הים, וקמנו לעבר הרכב, ידענו שההחלטה נפלה, אף כי לא כולנו השלמנו עימה. האכזבה אכלה בנו בכל פה, לא פיללנו לשוב היום הביתה, אולם בתוך לבנו קיננה בנו סנונית של שמחה על שכנה לנו. שבנו הביתה בלב שההחמצה והחינוך הטוב משמשים בו בערבוביה. תחליפי החופש לא צלחו בשנה היא, עם אבא ואמא, בלמדנו, על בשרנו, כי גם כאשר מבקשים להחליף אוויר ואווירה, לא מחליפים מהות. אט-אט התחלנו להתכונן לקראת שנת הלימודים הבאה עלינו לטובה, ואמורים היינו לשכוח זה מכבר מכל המאורע.

באותם הימים שבהם שהינו, שלא על פי המתוכנן, בבית, התפללנו בבית הכנסת, שאנו רגילים להתפלל בו כל השנה. ובימים ההם ממש, שהה שם יהודי מחוץ לארץ שהגיע לנופש בארץ ישראל, בירושלים. ממקום מושבו בבית הכנסת, בסמיכות אלינו, צופה היה ומביט לעברי, מתוך מחשבת נכבדות, כי נאה ויאה הבחור הזה כדי להציעו שידוכין לאחותו, אשר הגיעה לפרקה ומתגוררת בבית ההורים בעיר אחרת בישראל. משום מה נשאתי חן והייתי טוב בעיניו. וכיוון שנצנצה בו מחשבה זו, טרח לברר על אבא, על הבית, ועלי - המדובר. בשומעו טובות, הביא את ההצעה לידי שדכן, שגלגל את ההצעה לפתחו של אבא, ולא חלף זמן רב עד שבימי חול המועד סוכות הקרוב, הובא השידוך לידי גמר טוב, בשעה טובה ומוצלחת, והימנו קם ביתי לתפארת, בחסד ה' עלינו. "אמור היה האיש לשוב לחו"ל בסיומו של אותו שבוע", מספר אבא תמיד בעיניים בורקות, "ולכאורה לא אמור היה לפגוש אותנו כלל, אילו היינו מצויים בנופש המתוכנן. אלא שהסתובבו העניינים ומשמים אחזו בציציות ראשנו והשיבונו הביתה, כדי להביא ברכה ושמחה אל תוך ביתנו".

<p>הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל אברהם בן עליה ז"ל ליליאן בת רבקה ע"ה אביבה בת איירין ע"ה אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה אלברט ציון בן נעמה ז"ל יהודה מנחם בן רחל ז"ל אינס בת מאירה ע"ה כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל משה בן עליזה ז"ל יעקב בן מרגלית ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל שמואל בן יוכבד ז"ל חיים בן רבקה ז"ל משה צבי בן לאה ושמואל ז"ל בייה כלימה בת רות ע"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל נעמי בת כותון ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה דוד בן רחל ז"ל שושנה בת חבובה ע"ה זבולון בן מרים ז"ל ברוך בן ורדה ז"ל</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה יצחק בן חביבה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל נעמה בת גורג'יה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל</p>
--	--	---	--